

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 23

juny 2008

L'ESPORT COM A EDUCACIÓ

L'esport com a factor bàsic en l'educació dels nens i dels joves. Aquesta és la idea que desenvolupa Lluís Bruguera, extenista, entrenador i home amb una extensa experiència en la formació; aquest article és el preludi del màster en Psicologia de l'Esport, que presenta l'autor amb l'aval de la Universitat de Barcelona. Tot es resumeix, segons Bruguera, per potenciar els esports en els centres educatius per fomentar els valors que aporten l'exercici físic i la competició.

L'esport ha de servir perquè els joves siguin millors, estiguin més preparats, més interessats per aprendre i adquireixen els valors necessaris. Miro la tele: parlen d'educació. Llegeixo els diaris: parlen del problema dels mestres o dels punts febles del sistema educatiu del nostre país, del fracàs escolar. Hi ha algú que pugui pensar que l'educació no és un dels problemes principals del nostre país, o de qualsevol país?

Ja sé que l'educació no és un negoci palpable. Necessita unes grans inversions i no se n'obtenen uns beneficis comptables. Però Sarkozy, Merkel, Blair, Brown apunten el canvi que cal fer perquè l'educació sigui quelcom important. La mala educació o una pobre educació, perjudica tothom, però molt més els dèbils, els pobres o els de poca personalitat, perquè tenen menys possibilitats de sortir-se'n.

Els joves aprenen per osmosi, actuant. I no només amb paraules; i molt menys ara que hi ha un dete-

riorament evident de l'autoritat, del concepte d'ordre, del respecte, del sentit de la responsabilitat. Hem de lluitar contra la idea que diu que els nens feliços no s'esforcen, i que està prohibit prohibir. La cultura de l'esforç ha estat bandejada de l'escola per amagar el fracàs escolar. Tenim dades públiques: Espanya està en el pitjor lloc de la classificació europea, i Catalunya, en el pitjor de la d'Espanya pel que fa al fracàs escolar. Els mots repte i competició estan condemnats!

La cultura de l'esforç ha estat expulsada de les escoles per amagar el fracàs escolar.

La vida és competició, i ara estem preparant els nostres joves per a un tipus de vida que no és real. I això ens fa dèbils. Si som capaços d'ensenyar-los que competir és intentar ser cada dia una mica millors, haurérem aconseguit molt i molt.

Fins i tot les persones que estan d'acord amb tot això em supliquen: «Sigues suau, parla de cooperació, de treball en equip». És evident que això i moltes altres coses són importants, però hem de canviar. La realitat és que es fan moltes coses, però el sistema no funciona. L'esport escolar es troba en el pitjor lloc dels darrers 30 anys. Hem de formar part del projecte comú d'il·lusionar els nostres joves; un projecte que aculli tothom i en el qual tots ens sentim protagonistes de la seva educació. Els professors (que tenen menys armes, més problemes i que estan poc considerats) han de tenir més recolzament. Però els pares no poden dimitir de la seva missió educativa. Les empreses, els mitjans de comunicació, el Govern... tots formem part del mateix projecte.

La vida és competició, i estem preparant els joves per a un tipus de vida que no és la real.

Estic realment convençut que l'esport és un element formatiu fonamental. La competició, amb els seus reglaments, amb la formació que comporta i els valors que desenvolupa, ajuda de forma decisiva els joves per aprendre a ser millors. El valor educatiu de l'esport es posa de manifest quan el jove segueix fent esport, progressa i intenta millorar per mitjà de la constància, la disciplina, la capacitat de sacrifici, el control mental, l'acceptació de les regles del joc, fins i tot la mateixa injustícia i la derrota, i aprèn a guanyar, i augmenta la seva tolerància a la frustració i la seva capacitat de resoldre les situacions difícils.

El projecte que proposo és el d'*Educació i Esport per a tots*. L'esport ha de ser una assignatura al mateix nivell, per exemple, que les Matemàtiques, no una *maria* de les d'abans. Aquest projecte l'ha de liderar el Departament d'Educació, i va més enllà d'un programa merament esportiu: es tracta d'un tema social. És un element fonamental per a l'adquisició de valors i de cohesió social, perquè integra les diferents ètnies. No n'hi ha prou que els joves coneguin l'esport; es fonamental que segueixin practicant-lo. Per això cal que també hi participin els ajuntaments, els col·legis i la Secretaria General de l'Esport, en les seves dues branques, UFEC i UCEC.

Els programes esportius ha de combinar il·lusió (perquè els nois coneguin l'esport), motivació (perquè no ho deixin més tard), diversió (perquè sigui un entreteniment formatiu) i uns objectius clars i assumibles pels diferents nivells. L'esport escolar ha de tenir un gran valor específic, però no pot ser diferent del federat. I sobretot s'ha de potenciar l'esport interescolar. S'ha de fomentar l'anomenat efecte centre: joves, pares i professors han de sentir-se units i formant part que quelcom molt estimat. És imprescindible arribar a acords que vinculin els col·legis i els clubs.

¿Hi ha algú que no cregui que l'esport és saludable, i que en ell els nens poden alimentar-se millor amb uns referents ben clars? Invertir en esport és gastar menys en salut. Invertir en esport és invertir en el nostre jovent, perquè sigui més competitiu en un món globalitzat.

Lluís Bruguera,
entrenador de tennis i educador.
El Periódico.
8 de novembre del 2007. Pág. 65